

“ GİT KOCANA BEN DE ONUN MARISINA BİR TOKAT ATTIM”

Almanya ile ilişkilerim, Almanya’da çalışan Doç Dr. Sayın Kemal Çobanoğlu’un vesilesiyle tanıştığımız Almanya’nın Ingolstadt şehrindeki Apian- Gymnasium Lisesi Müdürü sayın Frans Riederer ile Manisa Lisesi Müdürü olarak 1985 yılında geliştirdiğimiz kardeş okul ilişkileriyle başladı. Daha sonra Manisa Belediye Başkanı Sayın Zafer ÜNAL beyefendi ile Ingolstadt Belediye Başkanı Sayın Peter SCHNEL’i iki meslektaş olarak tanıştırdık. Kardeş okul ilişkileri daha sonra Kardeş şehir ilişkilerine dönüştü. Okul olarak değil ama belediyeler olarak hala bu ilişkiler devam ediyor. Emekli olduktan sonra da ATİB daveti üzerine Darmstadt ile Bielefeld şehirlerinde Türk çocuklarının din eğitimi çalışmalarında bulundum. Dolayısıyla hem Alman toplumunu, hem de orada yaşayan işçi kardeşlerimizi ve onların çocuklarını yakından tanıma imkânım oldu. Almanya ve diğer Avrupa ülkeleri ile izlenimlerim:

Avrupa, diğer kültürlerle kıyasla bireyselleşmenin en üst sınırında yaşayan bir milledir. Özgürlük konusundaki adımları o kadar ileri gitmiştir ki, aile bağları bundan olabildiğince olumsuz etkilenmiş ve ilişkiler soğumuştur. Özel hayatlarındaki kişisel istek ve arzularını çok fazla merkeze aldıkları için, ilişkilere olan ihtiyaç en aza inmiş ve bunun sonucu olarak ‘ hayatın anlamsızlığı’ ve birbirine olan “ yabancılaşma” gibi sorunlar ortaya çıkmıştır.

Bu sorunlara bağlı olarak madde bağımlılığı, alkol gibi sorunlar olabildiğince yaygın olarak kullanılmaktadır. Bielefeld’de çalışırken gördüğüm bir gençlik merkezi beni çok şaşırtmıştı. Polis merkezine 200 metre mesafedeki bu gençlik merkezine uyuşturucu kullanan ve tedavisi mümkün olmayan gençleri toplamışlar, sabah- akşam gençlere günlük ihtiyacı olan uyuşturucuyu belediye veriyormuş. Başka insanlara zarar verip, rahatsız etmesinler, diye. Bu gençlik merkezi de gösteriyor ki toplumu bir arada tutan değerler, toplum üzerindeki etkisini yitirmeye başladıkça, insan daha çok içine dönmüş ve yalnızlık ona mutluluğu getirmiş ve mutluluğu yalnızlıkta aramaya başlamıştır. Bu kaçınılmaz bir durum mudur bilemem? Ancak şu anda Avrupa’daki psikoterapistlerin seanslarını işgal eden konular daha çok bu yödedir. Ve bugün Avrupa’da en çok iş yapan psikiyatri doktorları olduğu söylenmektedir.

Buraya kadar olan tespitlerimi daha iyi anlamanız için Almanya’da bizzat şahit olduğum birkaç olayı size arz etmek istiyorum. Darmstadt’da çalışırken Alman anne ile Türk babanın evliliğinden olma 17 yaşında R. adlı bir delikanlı ile tanışmıştım. Delikanlının babası, bir suçtan dolayı hapse girmiş. Annesi, kocasını beklemeye niyetli değildir. Delikanlının annesi daha sonra evine aldığı Alman bir polisle birlikte yaşamaya başlar. On yedi yaşındaki bu delikanlı, babasının ve Almanya’daki Türk akrabalarının da etkisiyle kısmen de olsa Türk geleneklerine göre yetiştirilmiştir. Annesinin sevgilisi Alman, tam olarak üvey baba da sayılmaz; çünkü annesinin nikâhı hâlâ babasının üzerindedir. Annesinin sevgilisinin evdeki yaşantısı, Türk örf ve adetlerine hiç de uygun değildir. Evde çıplak olarak dolaşması, gözünün önünde annesine hayâ dışı davranışlarda bulunması delikanlının onuruna dokunur ve annesinin polis olan sevgilisine müdahale eder. Ama polis, güçlü kuvvetlidir. Delikanlıyı annesinin gözü önünde döver. Delikanlı, adeta meydan dayağı yerken annesinin kılı bile kıpırdamaz. Bu olaydan sonra R. Darmstadt Avrupa Türk İslam Birliği Emir Sultan Külliyesi Camii yöneticilerine sığınır. Almanya’da camiler adeta bir oksijen çadırı gibidir.

Yine Ingolstadt’da birebir şahit olduğum ikinci olay. Kardeş okul dolayısıyla yakın ilişkiler içinde bulunduğum Gençlik dairesi başkanı S. Mozer, şahsımı ve müdür baş yard. Arkadaşım Sayın H. Öymener ile birlikte evine misafir olarak davet etti. Misafirlikten ayrılırken karı-koca her ikisi de birer kartvizit takdim ettiler. Kartvizite baktım soy isimler farklı idi. “Neden soy isimleriniz farklı?” diye

kendilerine sorduğumda “ Evliyiz ama nikâhlı değiliz” diye cevap verdiler. “ Neden?” dediğimde: “ Bugün için birbirimizi seviyoruz ama yarın için farklı bir durum olabilir” dediler. İki tane de çocukları olan S. Mozer ve eşine: “ Çocukların kayıtları nasıl oluyor?” dediğimde “ Çocukların kaydının Almanya’da problem olmadığını” söylediler.

Evet, bugün dinimizi, milliyetimizi, kültürümüzü, gelenek ve göreneklerimizi tam hakkıyla yaşamamanın ve yaşatmanın yeri ailedir. Sitemde (Evliliğinde Sıkıntı Yaşanlar) başlıklı yazımda: “ Aşkla başlayan evlilikler, aşkla devam etmiyor. Aşk mutluluğunu insanlar evlendikten sonra da sürdürebilseydi dünya cennet olurdu. Gençler sanıyor ki nişanlılık döneminde birbirlerine olan aşkı ilelebet sürecek. Nikâhta da bu düşüncelerini birbirlerine avazlarının çıktığı kadar ‘İLELEBET!’ cevabıyla perçinlediklerini sanırlar. Bilmezler ki evlendikten sonra aşk biter. Aşkın yerine sevgi, saygı, sabır, sorumluluk devreye girer.

Evlilikle ilgili çok olaylara şahidim. Kusura bakmasınlar bugün gençlerin yuvaları yıkılıyorsa bunda baş sebep kızsız, kızın ailesi, oğlansa oğlanın ailesidir. Yeni evli gençlerin mutluluklarına gölge düşürecek kişiler aile dışından değil, aile içindedir. Uzun yıllar Manisa Lisesi’nin idaresinde bulundum. Okulumuzda Manisa’nın tanıdığı ailelerinden birinin kızı ile diğerinin oğlu öğrencimizdi. Bu iki genç Lisenin Leyla ile Mecnun’u idi. Çift öğretim dolayısıyla 5 dakikalık teneffüste biri A- blokta , diğeri C- Blokta okumalarına rağmen 5 dakikalık teneffüste bahçede buluşurlardı. Artık bütün öğretmenler bu gençlere lisenin Leyla ile Mecnun’u diyorlardı. Bu iki genç liseden mezun olduktan sonra düğünleri yapılarak evlendirildiler. Çok değil 37 gün sonra da kendilerini hâkim arkadaşım M. A.nın huzurunda boşanma davası ile boşandılar. Hâkim Bey: ” Hocam! gençlerin birbirleri ve aileleri konusunda söylediklerini köpeğin önüne atsan dönüp bakmaz. Benim yüzüm kızardı, onların kızarmadı.” demişti. Kızarmadığını tahmin edebiliyorum. Zira öfkelenen insan ağzından çıkanları kulağı duymaz. Ben bu yazımı iki anekdotla bağlamak istiyorum. Evlerine çocuklu kızlarının gelmesini istemeyen anne-babalar ile oğlunun boşanması ile torunlarına bakmak durumunda kalan anne babalara ithaf ediyorum.

Almanya’dan kardeş okul müdürü Dr. Franz Riederer ile Almanya’daki ailenin durumunu konuşurken bana dedi ki ” Kadir bey! bizim Almanya’daki ailelerin durumunu sizin hikayenizle anlatmak istiyorum.” dedi ve anlattığı hikaye: “Yeni evlenen şarklı bir kız, kocasından tokat yiyince; soluğu kurşun asker gibi babasının evinde alır. Baba, demiş, kocam olacak adam bana bir tokat vurdu. Bu hakaretin intikamını ondan almalısın.” Peki, demiş babası, “hangi yanağına vurdu.” Kız: “sol yanağıma” cevabını vermiş. “Dön bakayım sağ yanağına” demiş babası ve bir tokat indirdikten sonra : “İşte intikamını aldım. Git kocan olacak adama söyle; o benim kızıma bir tokat vurdu ise, ben de onun karısına bir tokat vurdum!” demiş.

Bu hikâyeden sonra şunu da anlatayım. Çok genç yaşta evlenen bir öğrencime rastladım geçenlerde. Kendisine sordum. “N.ciğim evlilik nasıl gidiyor, memnun musun?” dediğimde, “Boşandık hocam!” demesin mi? ”Hayrola yavrum ne oldu daha evleneli bir sene olmadı.” dediğimde, “Sorma hocam bizim hanım çok nazlı büyütülmüş, çarşıda gezerken elinden tutmuyormuşum, istediği bir elbiseyi almamışım ıvır, zıvır. Baktım nazı çekilecek gibi değil, boşandık gitti. Şimdi daha rahatım. Hiç olmazsa kafamı dinliyorum.” cevabını verince adeta nutkum tutuldu.

Bin yıl önce Türk Bilgesi Yusuf Has Hacıp tarafından kaleme alınan, sanki bugün yazılmış gibi tazeliğini koruyan “ KUTADGU BİLİG” adlı eserinde “ Çocuklarını nazla büyüten anne – babalara sonunda ağlamaklı düşer” diyor. Gördüğüm kadarıyla günümüzde evlerde çocuk değil de, prens ve prensesler büyütülüyor. Geçenlerde rastladığım emekli bir arkadaşım “ Hocam! İki çocuklu kızım ile bir çocuklu boşanan oğlum evime döndü. Evimde huzur denen bir şey kalmadı. Sabah evden çıkıyor, akşamın karanlığında eve dönüyor. En büyük zevkim akşam haberlerini dinlemek. Ama ne

mümkün kumanda elime geçmiyor. Hiç birine bir şey diyemiyorum. Takma dişlerimi sıkı sıkı ağızım yara oldu. ”diyerek sıkıntısını ağlamaklı bir şekilde anlattı. Uzun süre dinlemekle birazcık olsun üzüntüsünü hafifletmeye çalıştım. Yalnız bu anlattığım vaka tekil bir hadise değil, günden güne toplumumuzda çoğalmaktadır. Nitekim yapılan istatistiklere göre de ilk beş yılda boşanmaların en büyük sebebin gençlerin anne- babaları olduğu söylenmektedir.

Evet Anneler! Babalar! Çocuklarınıza en büyük kötülüğü sizler yapıyorsunuz. Hep “EVET” kelimesi ile büyütülen çocuklarınız maalesef ileride “HAYIR” kelimesi duyduğunda sonuç bu oluyor. Ne olur çocuklarınızın mutsuzluğunu, çocuklarımıza olan merhametimizle engellemeyelim.
www.kadirkeskin.net